

กระโดน

7 พืชกินได้ในป่าสะแกราช

ชื่อวิทยาศาสตร์ *Careya sphaerica* Roxb.

ชื่อพื้นเมือง กระโดน (นครราชสีมา, ภาคกลาง, ภาคใต้); กะนอน (เขมร); ขุย (กะเหรี่ยง – กาญจนบุรี); แฉงจิแค้น, เส้เจ๊ะบะ (กะเหรี่ยง – แม่ฮ่องสอน); ปุย (ภาคเหนือ, ภาคใต้); ปุยกระโดน (ภาคใต้); ปุยขาว, ผ้าฮาด (ภาคเหนือ); พุย (ละว้า – เชียงใหม่); หูกวาง (จันทบุรี)

ชื่อวงศ์ LECYTHIDACEAE

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น กระโดนเป็นไม้ต้นขนาดกลาง ผลัดใบ สูง 10 – 20 เมตร โดยมากลำต้นมักเตี้ย มีกิ่งก้านมาก เปลือกหนา แตกออกเป็นแผ่น เปลือกในสีแดง

ใบ ใบเดี่ยว เรียงเวียนสลับตามปลายกิ่ง ใบเป็นรูปไข่กลับ ขอบใบหยักมน ปลายใบมน ผิวใบเกลี้ยงทั้งสองด้าน ใบอ่อนสีน้ำตาลแดง ใบแก่ใกล้หลุดร่วงจะเปลี่ยนเป็นสีเหลืองและแดง

ดอก ดอกออกเป็นช่อ หลังการผลิใบใหม่ ดอกขนาดใหญ่ สีขาว หรือเขียวอ่อน ออกดอกเดือนมกราคม – มีนาคม

ผล ผลรูปไข่หรือกลม แข็ง อวบน้ำ มีเนื้อมาก เมล็ดแบนสีน้ำตาลอ่อน ผิวเรียบ จำนวนเมล็ดมาก มีเยื่อหุ้ม ออกผลเดือนมีนาคม – พฤษภาคม

แหล่งที่พบ พบขึ้นกระจายอยู่ในป่าเต็งรัง

สภาพแวดล้อมที่เหมาะสม ชอบแสงแดดจัด และทนความแห้งแล้งได้ดี

ฤดูกาลใช้ประโยชน์ ตลอดปี

ส่วนที่ใช้เป็นอาหาร ยอดอ่อน ดอกอ่อน ผลอ่อน รับประทานเป็นผักสด จิ้ม น้ำพริก หรือรับประทานกับอาหารจำพวก ลาบ ส้มตำ น้ำตก

รส ผาด มัน

การขยายพันธุ์ เพาะเมล็ด

พืชกินได้ในป่าสะแกราช 8